

Elias mantel

David Wilkerson January 17, 2000

Andra Kungaboken kapitel 2 innehåller en av de märkligaste berättelserna i hela Gamla Testamentet. I detta kapitel skildras de övernaturliga händelser som den åldrade profeten Elia och hans tjänare Elisa fick vara med om. När vi går in i berättelsen, har Gud talat om för Elia att hans tjänst på jorden har nått sitt slut. Nu skall han ta sig över floden Jordan och gå till en bestämd plats, där en himmelsk vagn ska hämta upp honom och förflytta honom till härligheten.

Medan den gamle profeten begrundade sin sista dag på jorden, bestämde han sig för att besöka städerna Betel och Jeriko. Han erbjöd sin tjänare Elisa att gå med honom, och paret gav sig iväg på det jag betraktar som en "undervisningstur". Efter att ha besökt båda städerna, kom de fram till floden Jordans strand. Elia tog av sig sin mantel - ett brett, löst sittande plagg, eller en kåpa - och han slog på vattnet med den. På övernaturligt sätt delade sig vattnet, och de två männen gick över på torra marken. (Se 2. Kung. 2:8)

När de kom över till andra sidan vände sig Elia till sin tjänare och sa: "Bed mig om vad du vill att jag skall göra för dig, innan jag tas ifrån dig." (2. Kung. 2:9). Utan tvekan svarade den yngre mannen: "Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig." (samma vers).

Vid första anblicken verkade Elia vara överraskad av Elisas svar. Han sade: "Du har bett om något svårt" (vers 10). Så svarade han: "... Men om du ser mig, när jag blir tagen ifrån dig, då kommer det att ske dig så. Annars sker det inte." (samma vers). Vad han sa var: "Om du ser mig när Herren tar mig bort, så kommer din önskan att bli uppfylld. Men om du missar händelsen, så får du gå hem besviken."

Medan de gick vidare, framträdde plötsligt en vagn från himlen och skilde på männen. Med hast togs Elia upp i vagnen - och Elisa blev vittne till hela händelsen. Han ropade ut: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom inte mer. Elisa tog tag i sina kläder och rev dem mitt itu.' (2. Kung 2:12).

Elia var borta - men hans mantel hade fallit till jorden. Då Elisa såg den, slet han av sig sina egna kläder, rev dem i bitar och tog Elias mantel på sig. Så återvände han till Jordan och gjorde på samma sätt som hans herre hade gjort: Han tog av sig manteln och slog på vattnet med den. Ögonblickligen delade sig vattnet, och Elisa gick över på torra marken. Härmed började den unge profetens egen märkliga tjänst.

Händelserna i detta kapitel är helt otroliga. Men vad har detta avsnitt att berätta för oss i dag? Jag tror att Gud har gett oss en läxa som inte kan missförstås, med ett klart, enkelt syfte: Gud önskar att göra större gärningar med varje påföljande generation. Och varje generation måste söka Herren för att få sin egen erfarenhet av den Helige Ande och sin egen utrustning med kraft från Honom.

Underbart är att läsa om hur Gud öppnade Röda Havet för Mose och hur Han delade floden Jordan för Josua. Men det är en helt annan sak för oss att be Gud om att göra under för oss. Ändå är detta vad vår Herre önskar för oss. Han önskar att utföra flera mirakler och förse sitt folk med mer av sin Ande än vi någonsin har sett i det förflutna. Han längtar efter att öka och förstärka vår tro - så att vi, likt Elisa, ber om en dubbel del av Hans Ande, Hans härlighet till ära.

I denna gammaltestamentliga scen är Elia en förebild på Kristus som stiger upp till Fadern. Och Jesus lovar oss: "Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern." (Joh 14:12). Det han i grunden säger är: "Du kommer att behöva mer av min smörjelse, kraft och auktoritet än någon tidigare generation har haft. Och min Ande kommer att utrusta dig med allt vad du behöver för att vinna seger."

1. När jag läste om denna berättelse kom första frågan till mig: "Varför tog Elia Elisa med sig på denna stormiga rundtur?"

Varför önskade den äldre profeten att hans tjänare skulle följa med honom till Betel och Jeriko? Det var ganska säkert ingen sentimental resa för Elia, en sista tur på minnenas arena. Nej - denna visa, gamle man önskade att lära Elisa - i likhet med oss idag - vårt behov efter mer av Guds kraft och smörjelse.

De två männen kom först till Betel, som betyder "Guds hus." Betel hade verkligen ett stort andligt arv. Jakob själv hade burit fram sitt offer här. Men genom åren hade något hänt med staden. Jerobeam hade ställt upp en guldkalv där, och snart hade folket övergått till avgudadyrkan. Som ett resultat hade en hel generation gått förlorad till tvivel, spott och hån, som berövade deras barn varje spår av Betels andliga rötter.

Saker och ting var så illa att dessa människor sannolikt hånade Elia och Elisa när de båda anlände till staden. Hur vet vi detta? Ungefär en dag senare, när Elisa återvände till Betel, sprang unga män ut från staden för att göra narr av honom.

När de nu promenerade utmed gatorna, lade Elia troligen märke till sin tjänares skräck och förargelse över det fullständigt avfallna samhället. Elia hade själv konfronterats med hånare och bespottare i sin egen tid, på berget Karmel. Men han visste att det behövdes ännu större övernaturlig styrka för att konfrontera denna nya generation. Dessa unga människor var långt mer förhårdade och gudlösa än de avgudadyrkande prästerna han hade stridit emot.

Jag tror att det var vid denna punkt Elia bestämde sig för att pröva sin tjänare. Han föreslog mest sannolikt: "Elisa, varför slår du dig inte ned här, och blir pastor för dessa människor? Du är helt säkert kallad, och du har fått god träning. Du kunde hjälpa till med att återupprätta Betels stora arv."

Jag är säker på att Elisa lyssnade, därför att han visste att hans herre hade en mäktig urskilningsförmåga. Men jag tror att den unge mannen snabbt kom ihåg historien om en annan profet. Gud hade sänt en viss namnlös talesman till Betel för att profetera mot Jerobeams avgudadyrkan. Denna profet hade ropat ut: "Jerobeam, din guldkalv kommer till att falla ned" - och omedelbart föll avguden ned från altaret och spillde ut aska. När Jerobeam såg detta, räckte han ut handen för att slå profeten - men plötsligt blev hans hand förlamad.

Gud bekräftade den namnlösa profetens tjänst med andra övernaturliga tecken. Men ändå, samma heliga profet blev senare förförd och lät kompromissa på grund av brist på andlig kraft.

När Elisa undersökte den andliga situationen i Betel, visste han att han inte var redo till att stå upp emot de onda andemakter som fanns där. Han insåg det Elia hela tiden hade vetat - ett behov av att låta den Helige Ande göra ett större, mer mäktigt verk i honom innan han kunde konfrontera det onda i en så orättfärdig stad. Så han talade om för sin herre: "Så sant HERREN lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte..." (2. Kung. 2:6). Därefter säger skriften: "...och de gick båda vidare." (samma vers).

Jag tror Betel står för det onda samhälle som vår egen nation har blivit på bara en generation. Vi lever också bland hånare och bespottare - sensuella människor som övergått till begär, avgudadyrkan, homosexualitet. Och denna nuvarande generation är värre än den Elia och Elisa kom i kontakt med. Dessa heliga profeter såg barn håna, bespotta och förbanna - men Amerikas barn mördar varandra. Tio år gamla pojkar våldtar fem år gamla flickor. Små barn mördar utan några som helst skuld känslor - sticker ner föräldrar, klasskamrater och oskyldiga främlingar.

Jag önskar inte hålla en bred, genomgripande dom över all ungdom. Jag vet att det finns många gudfruktiga tonåringar i detta samhälle som brinner för Jesus. Jag tackar Gud för varje ung person som tar ställning för Jesus i dessa onda tider.

Men den onda situationen idag kräver att Guds folk erhåller en dubbel del av Hans kraft och auktoritet, för att kunna nå denna förlorade generation. Det kommer att krävas en mängd av smörjelse likt något vi aldrig har sett i hela historien. Det kräver att en helig rest reser sig upp på samma sätt som Elisa och ropar: "Oh Herre - vi behöver

mer."

2. Vi vet att denna rundtur inte enbart var för Elisas skull, utan också för att undervisa alla kommande generationer.

Elia och Elisa fortsatte till Jeriko, som betyder "ett behagligt ställe." Ändå var denna stad numera ofruktbar, torr och fullständigt livlös. Inte fanns några träd, betesmarker eller frukt. Allt hade vissnat eftersom en ström av gift hade förorenat Jerikos vattenkällor.

Denna stad står för död, torr kristendom - en kyrka som Jesus i Uppenbarelseboken beskriver på följande sätt: " Du har namnet om dig att du lever, men du är död." (Upp. 3:1).

Elia hade grundat en profetskola i Jeriko, och uppenbarligen besökte han och Elisa denna skola. Några av de unga, nyutbildade profeterna gick fram till Elisa och frågade: "Vet du att HERREN skall ta din herre ifrån dig i dag, upp över ditt huvud?" (2. Kung. 2:5). Elisa avbröt dem snabbt och sa till dem: "Men var tysta!"

Nu höll dessa starka unga gudsmän på att lära sig skriften. De hade till och med fått profetiska syner, eftersom de visste att Elia denna dag skulle tas upp. Detta var den generation av pastorer som skulle sändas ut över Juda och Israel för att betjäna samhället - bygga skolor, ge mat till de fattiga och förkunna ordet.

Men tydligt var att något saknades hos dem: kraften, smörjelsen och den Helige Andes auktoritet. Påföljande dag, skulle dessa samma tjänare tigga Elisa om att få lov till att gå och leta efter Elias kropp, ifall den Helige Ande hade kastat ned honom på något berg eller i någon dal. De var helt ovetande om den Helige Andes sätt att gå tillväga. De kunde vittna, förkunna, tala om mirakler - men de hade inte erfarit Guds kraft för egen del.

Elia hörde troligen deras samtal med Elisa. Och han måste ha undrat ifall Elisa förstod åt vilket håll dessa köttsliga tjänare var på väg. Så ännu en gång prövade den gamle profeten sin unge skyddsling. Det verkar som om han antydde: "Elisa, du betraktar nästa generations pastorer. Men uppenbart kan du se bristen av Andens verk i dem. Varför slår du dig inte ned här och undervisar dessa män om Andens vägar? Helt säkert är du mannen som kan väcka upp denna döda, torra intellektuella kyrka."

Men Elisa visste vad som skulle hända om han blev pastor för dessa män. De hade förblivit förälskade över Elias kraftfulla tjänst - och hade ständigt överöst honom med frågor om den: "Hur många timmar om dagen brukade din mästare be? Hur många timmar om dagen läste han i lagböckerna? Vilka metoder använde han sig av? Vilka läror förkunnade han?"

Elisa hade i så fall fått ägna all sin tid till att berätta utförligt om tidigare väckelser och mirakler. Och dessa unga pastorsaspiranter skulle ägna all sin energi åt att försöka bli som Elia, hoppas på att återskapa hans mirakler - men utan kraften och auktoriteten i den Helige Ande.

Dagens kyrka har fallit i samma snara. Vi studerar tidigare rörelser och väckelser, letar efter nycklar, försöker hitta metoder att få elden att falla från himlen. Så länge jag kommer ihåg har kyrkan ropat efter en gammaldags, Helige Ande väckelse. Men allt detta stammar från en önskan om att se Gud återskapa något Han gjorde i det förflutna.

Elisa svarade nu sin lärare: "Jag lämnar dig inte." (se vers 2,4,6). Han visste att han inte kunde påverka någon i denna döda, torra kyrka förrän han fått en egen beröring av Gud. Han kunde inte förlita sig på Elias stora gärningar. Och han tänkte inte slå sig till ro med något mindre än mer av den Ande som hans lärare hade.

Han talade om för Elia: "Jag respekterar mina förfäders tro, de andliga jättarna i det förflutna. Men jag vet att Herren önskar att göra något nytt. Och jag måste få en större beröring av Honom än vad som någonsin bevitnats tidigare."

Jag vill nu gå tillbaka till händelsen vid Jordanfloden. Varför insisterade Elia att passera den på ett övernaturligt sätt? Jordan var ingen djup, bred flod, och skriften ger oss inga bevis på att den var översvämmad. Dessutom fanns femtio unga, starka profeter på andra sidan som kunde ha byggt en flotte för dem på några få timmar.

Jag tror Elia önskade att lära sin efterföljare att forntidens mirakulösa passager - från Mose till Josua, fram till idag - alla var historiska. Han ville utmana Elisa, och liksom säga: "När du börjar din egen tjänst, och du förkunnar att Gud är en miraklernas Gud, så måste du vittna om vad Han har gjort för dig personligen. Jag kommer snart att vara borta Elisa. Och i morgon, när du återvänder till denna flod, så vill jag att du går tillbaka samma väg som du kom. Tro Gud för det mirakulösa i ditt eget liv."

Flertalet av oss vågar inte tro att Gud gör mirakler för vår egen del idag. Vi ägnar vår tid åt att gräva oss ned i de otroliga undren i skriften - medan Gud hela tiden vill tala om oss: "Jag har något som är ännu bättre för dig. Jag önskar att göra mirakler i ditt liv - att förvandla ditt hem, reparera ditt äktenskap, frälsa dina ofrälsta kära. Du kommer att stå inför ditt eget Röda hav, din egen Jordanflod - och jag önskar att dela dessa vatten för dig."

3. När de var över Jordan, sa Elia till Elisa: "Säg vad du önskar jag skall göra för dig."

Den gamle profeten gav inte erbjudandet att han, likt en ande, skulle kunna fara ut ur en lampa och uppfylla tre önskningsar. Han erbjöd Elisa detta som en gudfruktig trons lärare. Det var ett sista prov, och han ville se hur hans unga efterföljare skulle svara.

Jag tror att de flesta kristna i dag skulle ha svarat: "Samhället är fördärvat, och omständigheterna blir mer och mer kaotiska. Jag är trött av striden, sliten av djävulens trakasserier. Nu är det farligt bara att leva. Elia, ta mig med. Jag vill komma hem. Säkert är vagnen stor nog att den rymmer oss båda."

Vårt rop som Guds folk borde verkligen vara: "Kom, Herre Jesus." Men Jesus säger också till oss: "Gör affärer tills jag kommer tillbaka." När han for upp till himlen, befallde han sina lärjungar: "Varför står ni och ser mot himlen? Vänta tills jag kommer igen."

Elisa visste att hans plats inte var hemma hos Herren vid det tillfället. Han visste att Gud grät över de upproriska barnen i Betel och den ofruktbara församlingen i Jeriko. Och han visste vad som behövdes: Han var tvungen att stanna kvar och ta på sig ansvaret att stå emot ett ont samhälle och ett dött religiöst system.

Jag är säker på att han sa till Elia: "Du har visat mig tillståndet i detta samhälle och denna församling. Och du vet att jag kommer att behöva mer kraft, smörjelse och auktoritet än vad någon har haft före mig. Så jag ber om en dubbel arvslott av den Ande Gud gav dig." "Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig!" (2. Kung. 2:9).

När Elia hörde detta, svarade han: "Du har bett om något svårt..." (vers 10). Men för vem skulle denna uppgift bli svår för? Skulle den vara svår för Gud? Skulle den vara svår för Elia, en man som hade uppväckt döda och kallat ned eld ifrån himlen?

Nej - det skulle bli svårt för Elisa. Detta var något han måste erhålla för egen del. Elia hade inte förmågan att utrusta sin tjänare med en del av den Ande som bodde i honom själv. Bara Gud kan ge sin Ande till en människa.

Men Elia svarade: " Men om du ser mig, när jag blir tagen ifrån dig, då kommer det att ske dig så. Annars sker det inte." (vers 10). Det är viktigt att notera att orden "när" och "blir" i denna vers inte finns med i den hebreiska grundtexten. De har tagits med senare i den översatta texten. Därför tror jag Elia säger till Elisa: "Om du ser mig, tagen ifrån dig."

Elia sa: "Den Helige Ande kan inte göra ett speciellt verk i dig så länge du fortsatt stöder dig på minnet av mig. Du måste anse mig som borta. Du behöver mig inte, Elisa. Vänd dig till Herren, vars Ande också verkade i mig. Han kommer att svara på ditt rop."

Samma ögonblick han såg sin mästare hastigt bli bortförd i den himmelska vagnen, tog Elisa på sig ansvaret att fortsätta Guds verk hos sin egen generation. Och då han stod vid Jordan och slog på vattnet, var orden han ropade ut: "Var är HERREN, Elias Gud?" Den unge profeten sa: "Herre, alla mina andliga förfäder är döda och borta. Och denna förfärliga tid kräver mer än du har givit hittills. Verka igen Herre - denna gång genom mig. Jag måste bli utrustad med mer av din Ande."

4. Elisa gick tillbaka till samma två städer, följde samma fotspår som han och Elia hade gått i.

Nu, efter att ha fått ett vidrörande från Gud, gick Elisa framåt i sin egen tro. Och hans första uppehåll var Jeriko. Skolan med de femtio profeterna märkte omedelbart hur Gud berört honom och sa: "Samma ande som var över Elia är nu över Elisa." Det var uppenbart för alla att denne okände tjänare var på väg in i en djupare kraft och auktoritet i Anden.

De unga profeterna talade om för Elisa: "Staden har ett bra läge, som min herre ser, men vattnet är dåligt och jorden bär ingen frukt." (2. Kung. 2:19). Vad de sa var: "Det är gift i vattnet, och det dödar allt." Men uppenbarligen var dessa femtio gudsmän kraftlösa och kunde inte hindra giftet från att bringa död till Jeriko.

Enligt Jesaja betyder detta "behagliga ställe" tjänst inför Gud: "HERREN Sebaots vingård är Israels hus och Juda folk hans älsklingsplantering...." (Jes 5:7). Dessutom står vatten här för Guds ord.

Ser du bilden? Det förgiftade vattnet i Jeriko är en bild på de förorenade ord som förkunnas från stadens predikstolar. Dessa gudsmän hade aldrig tagit itu med sina egna synder, så deras predikningar var fulla av gift från fördärvade hjärtan. Och deras livlösa, köttsligt riktade predikningar orsakade andlig död bland folket.

Visa mig en förkunnare i predikstolen som inte längre tror att Guds ord är ofelbart - som har avvisat jungfrufödelsen, som hänger fast vid en hemlig synd, som inte längre gråter över de synder han ser i Guds hus - och jag skall visa dig en kyrka som är döende på grund av giftet som väller ut ur hans hjärta.

Vad var botemedlet mot giftet i Jeriko? Det var att rena vattentillförseln. Och det är precis vad Elisa gjorde. Han tog en ren skål, fyllde den med salt och tömde ut den där stadens vatten strömmade fram. Snart var allt vattnet renat, och liv sköt upp överallt.

Saltet Elisa använde representerar givetvis evangeliet om renhet och helighet. Och den rena skålen han använde representerar tjänare som har blivit renade med Kristi blod och helgade med Andens renande eld, förberedda till att förkunna ett rent evangelium. Mina kära, bara dessa ting kan stå emot det onda tidvattnet i Guds hus: rena, heliga kärll som vandrar i helighet och förkunnar ett rent ord med frisk smörjelse.

Nu gick Elisa tillbaka till Betel - det korruperade samhället med en förlorad generation av ungdomar. Och så snart han var framme blev han hånad:

"Därefter begav han sig upp till Betel. Medan han var på väg dit upp kom en skara småpojkar ut ur staden. De började håna honom och ropade till honom: 'Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!' När han vände sig om och fick se dem, förbannade han dem i HERRENS namn. Då kom två björnhonor ut ur skogen och rev ihjäl fyrtiotvå av pojkarna." (2. Kung. 2:23-24).

Vilken fruktansvärd händelse. Du tänker kanske: "Så grymt att Gud skulle tillåta att små pojkar blev angripna av björnar!" Men "småpojkar" är en dålig översättning. I hebreiska grundtexten pekar denna vers på betydelsen "unga män" (Spurrell, Hebrew).

Orsakade Elisa deras död i ett egoistiskt utbrott av ilska över att ha blivit retad? Nej. Denna gudfruktiga man var underordnad Helige Andes kraft och auktoritet. Faktum är att dessa unga män hade begått en synd som inte får nämnas. Låt mig förklara.

Utan tvekan hade dessa pojkar hört om Elias upptagande till himlen. Men nu, genom att håna Elisa med ropet: "Upp med dig, du flintskalle!" så gjorde de narr av Andens verk. De hade hört sanningen om Andens heliga verk, men de tog inte emot detta. Deras handlande mot Elisa var ett hån mot den Helige Andes betjänande - en oförlätlig synd.

Unga förkunnare gör i dag samma saker som tjänarna i Betel gjorde.

I många år var Gud tålmodig med den fallna kyrkan i Betel. Mängder strömmade dit för att tillbe vid ett bekvämlighetens altare. Och Herren sände många profeter, däribland Elia själv, för att tala ut varningar. Men en tid kom då Gud inte längre kunde tolerera stadens avgudadyrkan och ondska. Så han förkunnade dom, och sände in i denna onda situation en man med dubbel del av den Helige Ande. Elisa handlade med auktoritet i Betel, och uttalade dom över deras synd.

Allt för många unga pastorer i dag förlitar sig på samma köttsliga metoder som den fallna kyrkan i Betel gjorde. De för in i Guds hus precis samma musik som i början sporrade till uppror och sinnlighet i denna nation. De gör opinionsundersökningar i ett syndafördärvat samhälle för att få reda på hur de kan locka icketroende in i en kyrkobyggnad. Och istället för att erbjuda lovsång och tillbedjan, sätter de upp sketcher, fester och rockkonserter. De försöker underhålla de unga istället för att konfrontera deras synder och tomhet med det enkla, rena evangelium.

På samma sätt står kyrkan idag inför samma bespottelsens Ande som Elisa gjorde. Militanta homosexuella hånar Guds ord. Prestigefyllda museer i New York City ställer med stolthet ut hädisk konst: Kristi kors neddoppat i en behållare med urin; ett porträtt av jungfru Maria insmord med elefantdynga. En så uppenbar, övermodig ondska var förr i tiden otänkbar.

Medan synden har tagit över i dessa sista dagar, har jag varit i kontakt med många gudfruktiga människor. Jag kallar dessa människor "Elisa-sällskapet." De fortsätter att vara med Herren - ber, sörjer över ondskan i samhället och i kyrkan, och eftertraktar en större smörjelse av den Helige Ande. Och alla hör de samma budskap från Herren: Domen står för dörren. När de betraktar de förfärliga katastroferna som håller på att ske - översvämningar, orkaner, dödlig pest spridd av mygg - så vet de att Gud talar.

För egen del är jag inte tillfreds med att sitta ned och studera tidigare väckelser. Jag önskar se Helige Ande göra de större gärningarna som Jesus lovade. Jag vill fortsätta med att förkunna barmhärtighet och nåd till alla som har ett öra att höra med - men jag vill inte vara en ynklighet som böjer mig för bespottare. Tiden har kommit för att varna alla Kristus-hatare: Deras tid är över. Gud kommer försätta dem i konkurs med förfärliga straffdomar. Och när det sker, kommer även den mest förhärdade säga: "Detta är Guds verk."

Elisa-sällskapet kommer inte vara tillfreds med status quo, eller med att återskapa en eller annan tidigare väckelse. Just nu är de instängda med Herren, ständigt bedjande efter mer av den Helige Andes kraft. Och de förbereder sina hjärtan på att se Herren göra nya ting i dessa sista dagar.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2787/>